

Arrest

nr. 251 337 van 22 maart 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. DE MOFFARTS
Brigade Pironlaan 132
1080 SINT-JANS-MOLENBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 november 2020 met referentnummer X en de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 november 2020 met referentnummer X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 11 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat C. DELAVA *loco* advocaat I. DE MOFFARTS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoeker in de zaak nr. X (hierna: verzoeker) en verzoekster in de zaak nr. X (hierna: verzoekster), die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 26 september 2019 België binnen met een paspoort en verzoeken op 14 november 2019 om internationale bescherming. Op 28 september 2020 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot

weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 29 september 2020 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op X1993 in San Salvador. Uw ouders gingen uit elkaar tijdens uw kindertijd. Uw moeder woont thans met haar nieuwe partner in San Salvador, uw vader woont in de Verenigde Staten. Uw twee zussen, één halfzus en één halfbroer wonen tevens in San Salvador. Tot u tien jaar oud was woonde u bij uw oma in Reparto Valle Nuevo in Soyapango (San Salvador). In 2003 ging u bij uw moeder wonen in San Felipa in Ilopango (San Salvador), waar u bleef tot eind 2013. U bent in het bezit van een diploma middelbaar onderwijs. Sinds april 2013 werkt u bij McDonald's. U begon met opdienen maar doorheen de jaren slaagde u erin om binnen het bedrijf op te klimmen tot assistent gerant van een filiaal. In oktober 2013 leerde u op uw werk C. N. J. M. (...) kennen en begonnen jullie een relatie. Uw vriendin woonde in die periode met haar familie in Ciudad Delgado in San Sebastian (San Salvador).

Eind 2013 kreeg u voor het eerst te kampen met afpersingen. Leden van Mara 18 wisten waar u werkzaam was en eisten 300 dollar. De bendeleden uitten bedreigingen ten aanzien van uw familie indien u hen niet zou betalen. Hierop richtte u zich tot de politie die uw familie enkele dagen later begeleidde om van San Felipa naar Reparto Valle Nuevo te verhuizen. Tussen 2014 en uw vertrek uit uw land op 25/09/2019 woonde u op verschillende plaatsen in Reparto Valle Nuevo, een zone in handen van Mara MS (Mara Salvastrusha). Door de rivaliteit tussen Mara MS en Mara 18, die in het woongebied van uw vriendin opereerde, konden jullie niet bij elkaar op bezoek. Bendeleden zijn er immers beducht voor dat informatie over de ene bende aan de andere bende zal worden doorgespeeld.

In 2014 werd u door bendeleden van MS benaderd toen u 's avonds met uw motorfiets uw woonzone binnenreed en u uw lichten had aangezet. Zij spraken dreigende taal en zeiden dat u hun regels niet respecteerde. Voortaan moest u met gedoofde lichten de wijk binnenrijden zodat ze wisten dat u van de wijk was. Hierna deed u wat ze u vroegen en kende hierdoor geen problemen meer. Hetzelfde jaar (2014) kreeg u af te rekenen met enkele corrupte politieagenten die u tijdens een controle in uw wijk voor 20 dollar afpersten.

In 2016 werd u door uw werkgever overgeplaatst naar een filiaal van McDonald's in de stad Santa Tecla. Het traject tussen Reparto Valle Nuevo en Santa Tecla legde u af per motorfiets.

Begin 2017 ging u met de hulp van het sociaal woningfonds een lening aan en kocht u een woning in pasaje (steeg) 7, Blok I, huisnummer 20 in Reparto Valle Nuevo. Uw vriendin trok voor het eerst bij u in.

U en uw vriendin verdienden goed jullie brood bij McDonald's. U werkte vooral 's nachts en verplaatste u per motorfiets. Uw vriendin, die in een ander filiaal in Santa Tecla in dienst was, werkte meestal overdag en verplaatste zich regelmatig met het openbaar vervoer naar haar werkplaats.

Nadat uw vriendin herhaaldelijk op de bus van haar geld en haar spullen werd beroofd, kochten jullie een auto waarmee jullie zich vaak samen naar Santa Tecla verplaatsten.

Enkele maanden nadat jullie gingen samenwonen kregen jullie problemen met bendeleden van MS die zich dagelijks in groepjes van 3 tot 5 personen aan de ingang van jullie steeg ophielden. De bendeleden vroegen u meermaals per week 1 tot 5 dollar toen u hen passeerde. Bij speciale gelegenheden troggelden zij u 10 of 20 dollar af met de boodschap dat zij hiermee bier zouden kopen of hun vrienden in de gevangenis zouden helpen. De afpersingen gingen gepaard met het dreigement dat zij jullie wagen zouden beschadigen als u hen geen geld toestopte.

Ook uw vriendin had problemen met de bendeleden van MS in jullie woonzone. Telkens zij hen passeerde begonnen zij seksistische en obscene taal uit te slaan. Ook dreigden zij ermee haar te zullen meenemen.

Deze problemen in jullie zone bleven voortduren tot aan jullie vertrek uit El Salvador (september 2019).

Eind 2017 kreeg u problemen met twee jaloezige collega's omdat u -die minder dienstjaren had- recht had op een promotie. De twee collega's waren bendeleden van Mara 18 en waren te weten gekomen dat u uit wijk van MS kwam. De twee zetten u onder druk om niet te slagen voor het bevorderingsexamen. U sprak hierover met uw baas. Korte tijd later werden beiden collega's na een beroepsfout ontslagen. Sindsdien kende u met hen geen problemen meer.

In mei 2018 werd een neef van uw vriendin, A. E. C. A. (...), in het centrum van San Salvador door bendeleden van MS van een bus gehaald en meegenomen. Sindsdien is hij vermist. Deze gebeurtenis boezemde u en uw vriendin veel angst in.

Ten gevolge alle problemen besloot u in augustus 2019 om samen met uw vriendin het land te verlaten en naar België te komen, waar uw schoonbroer C. N. C. J. (...) sinds januari 2019 verbleef.

Op 23/08/2019 dienden jullie ontslag in bij McDonald's. Sindsdien bleven jullie thuis en beperkten jullie de verplaatsingen. Op 04/09/2019 boekten jullie via een reisagentschap de eerstvolgende vlucht naar België.

Uiteindelijk vertrok u op 25/09/2019 samen met uw vriendin per vliegtuig naar België, waar u de volgende dag aankwam. Op 8/11/2019 meldten jullie zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 14/11/2019 werd jullie verzoek om internationale bescherming geregistreerd.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort, uw identiteitskaart, een artikel over de ontvoering van de neef van uw vriendin (A. E. (...)) en enkele algemene artikels over het bendegegeweld in uw land neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van een ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet te moeten koesteren.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS bracht u verschillende redenen naar voor waarom u in augustus 2019 besloot met uw vriendin uit El Salvador te vertrekken (CGVS, p.16).

Ten eerste haalde u aan tussen begin 2017 en uw vertrek uit El Salvador (september 2019) wekelijks door bendeleden van MS te zijn afgeperst die zich in de buurt van uw woning in Reparto Valle Nuevo ophielden. De bendeleden zouden u geld hebben afgetrosgeld omdat jullie het financieel goed hadden (o.m. goed betaalde jobs, woning, auto, motorfiets).

Ten tweede kaartte u problemen aan voor uw vriendin sinds zij bij u introk. Tijdens haar verplaatsingen naar haar werk in Santa Tecla werd zij meermaals op de bus van haar spullen beroofd. Tevens kreeg zij af te rekenen met straatintimidatie door bendeleden van de MS die in de buurt van jullie woning rondhingen.

Vervolgens maakte u ten derde melding van de ontvoering van een neef van uw vriendin in april 2018 waardoor u en uw vriendin sindsdien in angst zouden hebben geleefd.

Uw vriendin bracht dezelfde vluchtmotieven naar voor. Een kopie van het persoonlijk onderhoud van uw vriendin bij het CGVS van 07/09/2020 bevindt zich in uw administratief dossier.

Voor wat betreft de door u en uw vriendin aangehaalde problemen met afpersingen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische

en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit de door u aangehaalde problemen en deze afgelegd door uw vriendin blijkt dat de reden waarom bendeleden u in de periode 2017- september 2019 afpersten puur crimineel en economisch van aard was. U verklaarde in dit verband uitdrukkelijk zelf dat de bendeleden met de dollars die u hen overhandigde alcoholische dranken kochten of hun vrienden in de gevangenis steunden. Alles wijst erop dat de bendeleden die u afpersten in uw woonzone het op jullie inkomen gemunt hadden (CGVS, p.12 + CGVS vriendin, p.2 en p.4). Ook de reden van de afpersing in 2013, toen u nog in San Felipa woonde, was puur economisch van aard (CGVS, p.17; p.18).

Daarenboven dient in dit verband te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde afpersingen door bendeleden en de gevolgen ervan niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit af te leiden.

U gaf tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS aan dat u enkele maanden na uw aankomst in steeg 7 in Reparto Valle Neuvo werd afgeperst toen ze wisten dat u en uw vriendin over financiële middelen beschikten. De bendeleden eisten aanvankelijk 1 tot 5 dollar als u hen passeerde. Later kwam het voor dat zij u 10 of 20 dollar aftrosgelden. Hoewel de eis tot betalingen gepaard ging met bedreigingen, moet er worden vastgesteld dat u telkens inging op hun vraag en u hiermee, zoals blijkt uit uw verklaringen, gedurende meer dan 2,5 jaar verdere problemen met de maras kon verhinderen (CGVS, p.3; p.10-11).

Met betrekking tot de gevolgen voor de afpersingen op jullie levensomstandigheden blijkt bovendien uit uw verklaringen dat jullie de lening op de woning zondermeer konden blijven afbetalen en dit tot aan jullie vertrek uit El Salvador (CGVS, p.5). Bovendien was het voor jullie financieel haalbaar om in de periode van de afpersingen nog een auto aan te schaffen zodat uw vriendin het openbaar vervoer zoveel mogelijk kon vermijden (CGVS, p.18).

U diende op geen enkel moment geld te lenen om tegemoet te komen aan de eisen van de bendeleden. Nergens uit jullie verklaringen over jullie persoonlijke situatie blijkt dan ook dat jullie in een situatie van extreme armoede zijn beland, of bij terugkeer, zouden belanden waardoor jullie onmogelijk kunnen of zouden kunnen, voorzien in jullie elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting (CGVS, p.5 en p.18 + CGVS vriendin, p.12).

Volledigheidshalve dient in dit verband te worden aangestipt dat u op geen enkel ogenblik geprobeerd heeft om de afpersingen met plaatselijke bendeleden in uw woonzone te ontlopen door uw elders te vestigen, wat de geloofwaardigheid van de ernst van de problemen en de impact op uw leven en dat van uw vriendin verder ondermijnt (CGVS, p.17).

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen kan niet worden afgeleid dat u en uw vriendin op basis van de afpersingen een reëel risico op ernstig schade in de zin artikel 48/4, § 2, b) dienen te moeten koesteren.

Naast het probleem met afpersingen waarmee u in uw woonzone te kampen had en waaruit geen band met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikel 48/4, §2, b) kan worden afgeleid maakte u tevens melding van problemen voor uw vriendin in de periode voorafgaand aan jullie vertrek, problemen waarover u zei dat zij ook u aanbelangen aangezien u met uw vriendin onder hetzelfde dak leefde (CGVS, p.19).

Enkele maanden nadat uw vriendin bij uw introk, zouden bendeleden die zich ophielden in de buurt van jullie woning haar seksuele en obscene zaken beginnen toeroepen zijn en haar gezegd hebben haar te willen stelen als ze hen voorbijkwam (CGVS, p.3; p.11 + CGVS vriendin, p.2; p.8), waardoor zij veel schrik had.

Daarnaast zou uw vriendin meermaals beroofd zijn toen zij onderweg was naar haar werk met het openbaar vervoer. Haar angst te worden ontvoerd zou tevens te wijten zijn aan het feit dat haar neef A. (...) in mei 2018 door bendeleden van een bus werd gehaald en sindsdien verdwenen is. Sinds de ontvoering zouden jullie in angst hebben geleefd om zich te verplaatsen tussen wijken van rivaliserende bendes (CGVS, p.11+ CGVS vriendin, p.2; p.6). Uw vriendin voegde eraan toe schrik te hebben voor problemen als bendeleden in jullie zone in Reparto Valle Nuevo op de hoogte zouden raken van het feit dat zij en A. (...) familie zijn (CGVS vriendin, p.9-10).

Ook voor wat betreft bovenvermelde problemen dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen en deze afgelegd door uw vriendin evenmin een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid. Verschillende elementen in jullie verklaringen zetten immers de geloofwaardigheid van jullie nood aan internationale bescherming ernstig op de helling.

Voor wat betreft de aangehaalde berovingen waarmee uw vriendin te kampen zou hebben gehad wenst het CGVS voorafgaandelijk op te merken dat uit het loutere feit dat uw vriendin in El Salvador meermaals het toevallige slachtoffer werd van diefstal op het openbaar vervoer geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid (CGVS vriendin, p.7). Het gegeven dat niet kan worden uitgesloten dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van criminelen is bovendien niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen. Zo blijkt uit de verklaringen afgelegd door uw vriendin dat deze incidenten over 2,5 jaar verspreid werden, dat het telkens om geïsoleerde incidenten ging die zich op verschillende plaatsen afspeelden en dat zij na elke gebeurtenis de draad van het leven weer opnam (CGVS vriendin, p.6-8) wat haaks staat op haar verklaringen een vrees voor haar leven te hebben gekoesterd.

In dit verband dient bovendien te worden opgemerkt dat u en uw vriendin bijna 3 jaar (begin 2017 tot 25/09/2019) in pasaje 7 in Reparto Valle Nuevo zijn blijven wonen (CGVS, p. 5). Indien jullie effectief, zoals jullie beweerden, voor jullie leven zouden hebben moeten vrezen zou men toch verwachten dat men zo snel mogelijk probeert te vertrekken en op z'n minst alle mogelijke pistes zou onderzoeken om de problemen waarmee jullie te kampen kregen en waarvoor jullie een vrees koesterden te ontlopen en zo snel mogelijk het land verlaten.

Dat jullie nog ongeveer 2,5 jaar op dezelfde plek zijn blijven wonen zet de geloofwaardigheid van de ernst van de door jullie aangehaalde problemen en de angst waarin jullie verklaarden te hebben geleefd zeer ernstig op de helling. Op de vraag waarom u niet eerder bij vrienden, familieleden of elders bent gaan wonen haalde u aan dat jullie in de woning van uw moeder geen privacy hadden omdat het klein was; u bij vrienden slechts voor enkele dagen kon verblijven en bij een verhuis naar een andere zone verder zou hebben moeten afbetalen voor een woning waarin u niet meer verbleef, met extra kosten voor huurgeld tot gevolg wat financieel niet haalbaar zou zijn geweest (CGVS, p.17). Ook uw vriendin bracht in deze praktische redenen naar voor waarom jullie in de wijk zijn blijven wonen en/of niet eerder El Salvador verlieten (CGVS, vriendin, p.14). Uw houding en deze van uw vriendin getuigt allerminst van het feit als zouden jullie een vrees voor jullie leven hebben moeten koesteren.

Nog sterker is dat uit uw verklaringen en deze afgelegd door uw vriendin blijkt dat jullie in de maanden voorafgaand aan jullie vertrek een vrij normaal leven hebben geleid. Hoewel jullie enkele voorzorgsmaatregelen namen (busritten en nachtelijk uitjes voor uw vriendin beperken) om problemen te ontlopen, bleven u en uw vriendin zich dagelijks tot aan jullie ontslag op 23/08/2019 van jullie woning

in Reparto Valle Nuevo naar jullie werk in Santa Tecla verplaatsen. Bovenstaande handelingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van het bestaan van ernstige problemen en doet het CGVS twifelen aan de ernst van de door u en uw vriendin aangehaalde vrees (CGVS, p. 9; p.15 + CGVS vriendin, p.3 en p.9). Bovendien blijkt dat jullie niet nalieten om ook in de weken voorafgaand aan jullie vertrek uit El Salvador het huis te verlaten om in jullie zone boodschappen te doen, wat de geloofwaardigheid van de ernst van problemen met de bendeleden in jullie zone verder ondermijnt (CGVS, p.13-14 +CGVS vriendin, p.4 en p.13).

De geloofwaardigheid aan jullie nood aan internationale bescherming wordt verder ondermijnd door het volgende. Uit uw verklaringen en deze afgelegd door uw vriendin blijkt dat jullie na aankomst in België op 26/09/2019 nog ongeveer anderhalve maand hebben gewacht om internationale bescherming aan te vragen. Van iemand die zijn land ontvlucht op zoek naar bescherming kan verwacht worden dat hij die bescherming ook onmiddellijk vraagt bij aankomst in Europa en dus meteen een verzoek om internationale bescherming indient. Temeer daar uit uw verklaringen en deze afgelegd door uw vriendin blijkt dat jullie kennis hadden van het verloop van de asielprocedure via uw schoonbroer in België. Jullie verklaringen in dit verband als zouden jullie niet direct een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend omdat jullie in België eerst een privéwoning wilden vinden waar jullie samen met uw schoonbroer konden verblijven wijst er allerminst op dat jullie internationale bescherming dringend noodzakelijk achtten (CGVS, p.17+ CGVS vriendin, p.11).

Aangaande de ontvoering van een familielid (in dit geval de neef van uw vriendin) en de in dit verband door jullie aangehaalde vrees, dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat uw vriendin uitdrukkelijk verklaarde dat zijzelf -in tegenstelling tot haar broer C. N. C. J. (...) die in El Salvador nauw contact had met desbetreffende neef en ten gevolge deze ontvoering in El Salvador concrete problemen zou hebben ondervonden waarvoor hij het land moest verlaten- hierdoor geen problemen heeft gekend (CGVS vriendin, p.10-11; p.14). In dit verband dient tevens te worden aangestipt dat uw vriendin in dit verband verklaarde dat haar moeder, haar zus en schoonbroer die nog steeds in Ciudad Delgado verblijven, thans evenmin problemen ondervinden (CGVS vriendin, p.13). Noch u, noch uw vriendin maakten aan de hand van concrete elementen aannemelijk thans in El Salvador omwille van de ontvoering van een familielid door maras gevisieerd te worden.

Volledigheidshalve dient in dit verband te worden opgemerkt dat het loutere feit dat uw schoonbroer C. N. C. J. (...) in april 2020 in België de status van vluchteling werd toegekend u niet automatisch recht geeft op een internationale beschermingsstatus. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Voor wat betreft de overige door u aangehaalde problemen tenslotte, namelijk het feit dat u in 2014 door maras van MS werd tegengehouden omdat u hun regels niet respecteerde, het probleem dat u in 2014 kende met enkele corrupte politieagenten en het incident eind 2017 met twee jaloerse collega's op uw werk, dient te worden opgemerkt dat deze problemen geen onmiddellijke link hebben met uw concrete vluchtaanleiding in september 2019 en hieruit evenmin een vrees in de zin van de Conventie of een reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u

zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verder dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de

vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten tot slot kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw paspoort en uw identiteitskaart bevestigen uw identiteit en nationaliteit, elementen die hier niet ter discussie staan. Uit het persartikel over de ontvoering van de neef van uw vriendin kan evenmin een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in uw hoofde of dat van uw vriendin worden afgeleid. De overige persartikels belichten tot slot de algemene situatie van bendege geweld in uw land, maar laten niet toe bovenstaande appreciatie om te buigen.

Voor de volledigheid dient te worden opgemerkt dat er ook ten aanzien van uw vriendin C. N. J. M. (...) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de vriendin van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op 21/09/1994 in San Salvador. U bent in het bezit van een diploma middelbaar onderwijs. Tot 2017 woonde u met uw moeder, uw jongere broer C. N. C. J. (...), uw zus W. K. (...) en haar echtgenoot M. (...) bij uw moeder in de ouderlijke woning in Ciudad Delgado in San Sebastian (San Salvador), een zone waar bendeleden van Mara 18 de plak zwaaien. Sinds 2013 bent u tewerkgesteld bij de McDonald's. U werkte in verschillende filialen in San Salvador en kon doorheen de jaren opklimmen tot assistent gerant van een filiaal. In 2013 leerde u op uw werkplaats uw huidige vriend M. P. M. A. (...) kennen (...). Uw vriend woonde met zijn familie in Reparto Valle Nuevo, waar Mara MS de plak zwaaide. Omwille van de rivaliteit tussen de bendes spraken jullie buiten de wijk af. Begin 2017 kocht uw vriend een woning in Reparto Valle Nuevo, steeg (pasaje) 7, Blok I, huisnummer 7 in Soyapango (San Salvador) en gingen jullie voor het eerst samenwonen. Tot u ging samenwonen met uw vriend in Reparto Valle Nuevo kende u geen persoonlijke problemen. Enkele maanden nadat u introk bij uw vriend kreeg u plots problemen met bendeleden van MS (Mara Salvatrusha) die zich in de buurt van uw woning ophielden. Herhaaldelijk riepen ze u seksueel getinte en oneerbare opmerkingen toe of maakten zij u bang met het dreigement u te zullen stelen toen u hen moest passeren. Sinds de verdwijning van uw neef A. E. C. A. (...) in april 2018 heeft u heel veel schrik om te worden ontvoerd. Uw neef werd door bendeleden van MS in het centrum van San Salvador van de bus gehaald en ontvoerd. Kort na de ontvoering kreeg uw jongere broer C. J. (...) – met wie uw neef een nauw contact had – dreigementen met betrekking tot de ontvoering van A. (...), waardoor uw broer in januari 2019 naar België moest vluchten. In 2018-2019 werd u tijdens uw verplaatsingen naar uw werk in Santa Tecla verschillende keren op een bus of aan een halte beroofd (o.m. geld, portefeuille, documenten) door onbekenden. Deze berovingen gingen gepaard met bedreigingen. Ook uw vriend kende problemen met bendeleden die rondhingen vlakbij jullie woning. De bendeleden wisten dat jullie een goedbetaalde job hadden en in het bezit waren van een auto en een motorfiets en troggelden hem heel vaak enkele dollars af in ruil om te mogen passeren. In augustus 2019 besloten jullie El Salvador te verlaten en naar België te vertrekken. Op 23/08/2019 namen jullie ontslag bij de McDonald's en regelden jullie vertrek naar het buitenland. In afwachting van jullie vertrek naar België bleven jullie thuis. Jullie beperkten jullie uitstappen buitenshuis om nieuwe

problemen met bendeleden te ontlopen. Uiteindelijk vertrok u op 25/09/2019 samen met uw vriend met het vliegtuig uit San Salvador en kwam u via Spanje naar België, waar u op 26/09/2019 aankwam. Op 8/11/2019 meldden jullie zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 14/11/2019 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in. Uw moeder, uw zus W. (...) en uw schoonbroer M. (...) wonen nog steeds in Ciudad Delgado en hebben momenteel geen problemen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort, uw identiteitskaart, uw werkbadge van de McDonald's en de reservatiegegevens van jullie vliegtuigreis naar België neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich beroept op dezelfde motieven als uw vriend M. P. M. A. (...). Bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming oordeelde het CGVS hem zowel de status van vluchteling als de status van subsidiaire bescherming te weigeren omdat hij geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk kon maken. Gezien u zich op dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden. De beslissing van uw vriend luidt als volgt:

(...)

De door u neergelegde documenten tenslotte zijn niet in staat om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uw paspoort en uw identiteitskaart bevestigen uw identiteit en nationaliteit, elementen die hier niet ter discussie staan. Uw werkbadge toont aan dat u bij de McDonald's werkzaam was, een element wat hier evenmin ter discussie stond. De documenten met betrekking tot uw reservatie van jullie vliegtuig naar België hebben betrekking op uw reisweg, waaraan door het CGVS evenmin getwijfeld wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 253 798, is de partner van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 253 799. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van verzoekster worden inhoudelijk identieke middelen aangevoerd als deze die worden uiteengezet in het verzoekschrift van verzoeker. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/6, § 5,

en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “de rechtszekerheid”.

Verzoekende partijen halen artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève aan en citeren uit publicaties van UNHCR over de toepassing en interpretatie van dit verdrag.

Zij betwisten vervolgens de bestreden beslissingen waar de adjunct-commissaris-generaal motiveert dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en geen band met het Verdrag van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig is en het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet. Deze stelling weerspiegelt volgens hen een “*minimalisering van de reële politieke macht van criminele bendes en de zeer verregaande politieke en sociale controle die zij uitoefenen over grote gebieden in El Salvador*”. De stelling dat de drijfveren van de criminele bendes in El Salvador “*puur crimineel en economisch van aard zijn*” is volgens hen onjuist nu uit de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van 15 juli 2019 en de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016 (hierna: *Guidelines*) blijkt dat de criminele bendes in El Salvador erin slaagden om reële politieke macht te verwerven en sociale controle hebben over grote gebieden in het land. Zij betogen dat *in casu* duidelijk blijkt dat de situatie waarin zij belandden en de vervolgingen die ze in El Salvador meemaakten wel degelijk een link hebben met het Verdrag van Genève, overeenkomstig de analyse die UNHCR maakt in voormelde *Guidelines*, alsook in richtlijnen over vervolging door criminele bendes en met betrekking tot Guatemala en Honduras, waarnaar zij verwijzen. Afpersing mag dan wel de financiële levenslijn van de criminele bendes zijn, zo stellen verzoekende partijen, in wezen gaat het over de verwerving en instandhouding van effectieve politieke macht en sociale controle. Door te weigeren om (nog langer) afpersingsgeld te betalen stelt men willens nillens een daad van verzet die zeker als politiek kan opgevat worden binnen de context van El Salvador, zo betogen zij. Zij wijzen erop dat UNHCR ook duidelijk vaststelt “*dat personen die omwille van hun job (behoren tot een sociale groep) vatbaar zijn voor afpersing, nood kunnen hebben aan bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag*” en dat verzoeker inderdaad werd afgeperst toen hij nog in El Salvador was omwille van het feit dat de bendeleden wisten dat hij en verzoekster over een inkomen beschikten. Zij menen ook als “*terugkeerder*” die al problemen ondervonden met één van de bendes te behoren tot “*een bepaalde sociale groep die een zeer reëel risico loopt op vervolging in El Salvador*”. Verzoekende partijen besluiten dat zij om de aangehaalde redenen een “*reële vrees*” hebben om in geval van terugkeer naar El Salvador vervolgd (vermoord) te worden door de bendes zonder zich te kunnen beroepen op effectieve bescherming door de Salvadoraanse autoriteiten en daarom als vluchteling dienen te worden erkend.

Wat betreft de door hen aangevoerde problemen die volgens hen ten grondslag liggen aan de door hen voorgehouden vrees bij terugkeer, stellen verzoekende partijen vooreerst, met betrekking tot de afpersing waarvan verzoeker het slachtoffer zou zijn geweest, dat uit een groot aantal bronnen blijkt dat “*er een reëel risico op vervolging is omwille van afpersing door criminele bendes in El Salvador*”. Zij citeren een aantal bronnen waaruit zij besluiten dat er voor personen die zich verzetten tegen de bendes, bijvoorbeeld door te weigeren te betalen wanneer ze afgeperst worden, een reëel risico bestaat om te worden vermoord. Er bestaat volgens hen geen twijfel over het feit dat verzoeker “*in constant gevaar voor vervolging leefde*” omdat hij bijna dagelijks aan afpersing zou zijn onderworpen. Het was voldoende dat hij geen geld bij zich had, niet wilde betalen, of zich gewoonweg niet kon veroorloven het gevraagde geld te betalen om het ernstige risico te lopen ter plekke te worden vermoord, aldus verzoekende partijen. Zij menen dat de adjunct-commissaris-generaal de impact van de afpersing op hen minimaliseert “*door te zeggen dat ze het zich waarschijnlijk konden veroorloven om de bendes de gevorderde “renta” te blijven betalen*”. Zij betwisten dit en wijzen erop dat zij geen andere keuze hadden dan elke dag te betalen omdat zij anders het risico namen om mogelijks ieder moment te worden vermoord. Om dit zo lang mogelijk te vermijden moest verzoeker er koste wat het kost voor zorgen dat hij altijd contant geld bij zich had, zo stellen zij. Met haar analyse dat de geloofwaardigheid van de ernst van de problemen en de impact op hun leven verder ondermijnd wordt door het feit dat verzoeker op

geen enkel ogenblik geprobeerd heeft om de afpersing door plaatselijke bendeleden in zijn woonzone te ontlopen door zich elders te vestigen, negeert de adjunct-commissaris-generaal volgens verzoekende partijen *“de realiteit in dewelke Salvadoraanse mensen leven”*. Zij lichten toe dat het voor Salvadoranen ondenkbaar is *“om afpersing of enige andere vorm van vervolging te bespreken met anderen/elders om het probleem te proberen op te lossen. Dit is strikt verboden door de Mara’s. Als ze erachter zouden komen, vermoorden ze de verantwoordelijken voor belediging aan hun autoriteit”*. Verzoekende partijen verwijzen in dit verband naar voormelde *Guidelines* van UNHCR.

Vervolgens citeren verzoekende partijen passages uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster over de mondelinge aanvallen en dreigementen door bendeleden. Zij stellen onder verwijzing naar de *Guidelines* van UNHCR dat dergelijke bedreigingen op zich al *“een zeer groot, en soms zelfs fataal, gevaar voor Salvadoraanse vrouwen”* zijn. Het is volgens hen duidelijk dat verzoekster ernstig werd vervolgd en dat dit conform voormelde richtlijnen van UNHCR op zich al het verlenen van internationale bescherming rechtvaardigt.

Wat betreft de ontvoering van de neef van verzoekster in mei 2018, stellen verzoekende partijen dat zijn familie ervan overtuigd is dat hij door de bendes werd ontvoerd en gedood en dat deze gebeurtenis de hele familie van verzoekster, verzoeker inbegrepen, in *“latente angst”* heeft gestort. Zij lichten toe dat het gebruikelijk is dat bendes de gegevens op de telefoons van ontvoerde mensen onderzoeken om informatie te verzamelen over onder meer de familie en vrienden van het slachtoffer. Aangezien verzoeksters neef zijn telefoon bij zich had toen hij ontvoerd werd, bevinden zijn familieleden zich mogelijkerwijs allemaal in gevaar, zo redeneren zij. Zij voegen hieraan toe dat verzoekster veel angst kreeg omwille van het feit dat zij vaak via *Messenger* correspondeerde met haar neef, ter staving waarvan zij schermafdrukken voegen (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 4), en dat de ontvoerders bijgevolg over haar gegevens beschikten. Zij wijzen tevens op verzoeksters verklaringen volgens dewelke zij na de ontvoering van haar neef verschillende dreig telefoons heeft gekregen. Het gevaar om dood te gaan, simpelweg omdat ze tot de familie van verzoeksters neef behoren, zou grote angst veroorzaken bij de hele familie. Jammer genoeg zijn zij de enigen die de kans hebben gekregen om te vluchten, aldus verzoekende partijen.

Waar de adjunct-commissaris-generaal overweegt dat indien zij effectief voor hun leven zouden hebben moeten vrezen, men toch zou verwachten dat zij zo snel mogelijk proberen te vertrekken en op z'n minst alle mogelijke pistes zouden onderzoeken om de problemen waarmee zij te kampen kregen en waarvoor zij een vrees koesterden te ontlopen en zo snel mogelijk het land verlaten, repliceren verzoekende partijen als volgt:

“In casu hebben verzoekers uiteraard grondig nagedacht over de mogelijke oplossingen om te ontsnappen aan het dagelijkse gevaar waarin zij leefden:

- Binnen El Salvador ontlopen was op zijn minst voor de volgende redenen geen oplossing.

Ten eerste is het hele grondgebied van El Salvador gedomineerd door bendes en bendegeweld. Aangezien een van de belangrijkste oorzaken van de problemen die verzoekers meemaakten, hun vermeende “financiële welvaart” was, zou deze zelfde oorzaak elders in het land tot dezelfde gevolgen (afpersing, enz.) hebben geleid. Het gevaar van bendes is inderdaad niet beperkt tot de grenzen van de wijk van verzoekers (Reparto Valle Nuevo), maar is wijdverbreid in heel El Salvador.

Ten tweede zou een verhuizing de Mara MS er niet van weerhouden hebben om verzoekers terug te vinden. De bendes hebben overal “informanten” en aarzelen niet om de burgers te bedreigen om de informatie te krijgen die ze willen. Indien verzoekers hadden verhuisd, zou Mara MS dus sowieso te weten zijn gekomen van hun nieuw adres. Een fysieke verwijdering (binnen El Salvador) van verzoekers kon het risico simpelweg niet vernietigen. Integendeel zou Mara MS hoogstwaarschijnlijk dergelijke verwijdering als verzet tegen haar autoriteit geïnterpreteerd hebben. Dit zou hebben kunnen leiden tot de dood van verzoekers. Bovendien had een verhuizing naar het grondgebied van een andere bende (dan MS) nog meer gevaar voor verzoekers kunnen opleveren, aangezien de overschrijding van de “bendegrenzen” tot de dood van de overtreders mag leiden.

- Naar het buitenland ontlopen was vóór augustus 2019 nooit mogelijk geweest, door gebrek aan financiële middelen. Verzoekers hadden geen spaargeld om de reis naar het buitenland te betalen.

In 2019, toen mevrouw C. N. (...) op haar werk “in het proces van promotie” was en daarvoor een opleiding in human resources volgde, leerde ze via haar werkgever de mogelijkheid om bij ontslag een ontslagvergoeding te krijgen. Verzoekers hadden er nog nooit van gehoord. Dat komt door het feit dat de werkgever van mevrouw C. N. (...) (en van verzoeker, aangezien ze allebei bij McDonald's werkten) expres deze informatie zo privé mogelijk hield om te voorkomen dat al zijn werknemers ervan zouden profiteren.

Zo hebben verzoekers geleerd dat deze ontslagvergoeding sinds 2018 bestond en dat een werknemer ten minstens 6 jaar anciënniteit moest hebben om er gebruik van te kunnen maken.

Verzoekers hebben er niet lang over moeten nadenken: ze bereikten hun 6-jarige anciënniteit bij McDonald's rond augustus 2019 en besloten dan ook zo snel mogelijk ontslag te nemen om het land te verlaten dankzij het geld van hun ontslagvergoeding. Ze hebben dan de dichtstbijzijnde vlucht naar België geboekt en vertrokken uit El Salvador naar België op 25 september 2019."

Verzoekende partijen besluiten dat duidelijk blijkt dat zij niet door een keuze maar wel door een gebrek aan keuze zijn blijven wonen in een wijk waar zij in constante angst en gevaar leefden. Zij stellen de eerste levensvatbare kans om te vluchten te hebben aangegrepen.

Met betrekking tot de overweging in de bestreden beslissingen dat uit hun verklaringen blijkt dat zij in de maanden voor hun vertrek een vrij normaal leven hebben geleid, argumenteren verzoekende partijen dat het gevaar waaraan zij waren blootgesteld en hun ernstige vrees voor vervolging op geen enkele wijze in twijfel kan worden getrokken door het feit dat zij met name in de laatste maanden van hun verblijf in El Salvador naar de winkel moesten gaan om in hun primaire voedselbehoeften te voorzien. De redenering van de adjunct-commissaris-generaal negeert volgens hen alle logica en houdt geen rekening met de concrete realiteit van hun leven ter plaatse.

Verzoekende partijen menen voorts dat de redenering van de adjunct-commissaris-generaal geen steek houdt waar zij oordeelt dat de geloofwaardigheid van hun nood aan internationale bescherming ondermijnd wordt door het feit dat zij na aankomst in België nog ongeveer anderhalve maand hebben gewacht om internationale bescherming aan te vragen. Zij beweren dat zij bij aankomst in België (verkeerde) informatie hebben gekregen volgens dewelke zij, indien ze hun verzoeken om internationale bescherming onmiddellijk zouden indienen, zouden worden gescheiden en naar verschillende opvangcentra zouden worden gestuurd voor de duur van de behandeling van hun aanvragen, gezien zij niet wettelijk getrouwd zijn. Omdat ze erg bang zouden zijn geweest om gescheiden te worden in zo'n moeilijke context, zouden ze besloten hebben om samen op zoek te gaan naar een gemeenschappelijke accommodatie vooraleer zich aan te melden voor internationale bescherming. Gezien zij deze "vertraging" bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming op volkomen begrijpelijke wijze uitleggen en anderhalve maand op zich niet als een problematische "vertraging" kan worden beschouwd, moet dit bezwaar van de adjunct-commissaris-generaal volgens hen worden afgewezen.

Verzoekende partijen wijzen er vervolgens op dat criminele bendes "één van de niet-statelijke actoren van vervolging bij uitstek (zijn) volgens de omschrijving die het UNHCR daaraan geeft in haar Handboek van 2019", waaruit zij citeren.

Zij wijzen er verder op dat zij tijdens hun gehoor benadrukt hebben dat verzoeker geen bescherming kon vinden bij de Salvadoraanse autoriteiten tegen de afpersingen en mogelijks het geweld of de moord waaraan de bendes hem onderwierpen. Zij stellen dat zij des te minder vertrouwen hadden in de politie omdat verzoeker zelf in het verleden door de politie van El Salvador werd afgeperst. Zij menen dat hun verklaringen worden bekrachtigd door verschillende bronnen die getuigen van de onmogelijkheid voor de Salvadoraanse autoriteiten om hun burgers te beschermen tegen de criminele bendes, waarbij zij citeren uit voormelde *Guidelines* van UNHCR en COI Focus van 15 juli 2019.

Bij wijze van besluit betogen verzoekende partijen dat de stelling dat vervolging door criminele bendes geen enkele link heeft met het Verdrag van Genève gelet op het voorgaande geen stand houdt. De opvatting van de adjunct-commissaris-generaal gaat volgens hen bovendien in tegen de analyse van de nood aan bescherming in de zin van het Verdrag van Genève die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) eerder maakte voor Salvadoranen. Zij stellen dat Salvadoranen in 2018 de "nationaliteit" waren met de hoogste erkenningsgraad en dat het CGVS voordien erkende dat het overgrote deel van de Salvadoranen die internationale bescherming vroegen nood had aan bescherming in de zin van het Verdrag van Genève. Door hen thans de vluchtelingenstatus te weigeren omdat vervolging door criminele bendes in El Salvador geen link zou hebben met dit Verdrag, maakt het CGVS dus een bocht van 180 graden in zijn beoordeling van vervolging van Salvadoranen door criminele bendes, aldus verzoekende partijen. Zij wijzen erop dat de richtlijnen van UNHCR sinds 2016 nochtans niet zijn veranderd en dat er evenmin sprake is van een verbetering in de veiligheidssituatie van het land, "laat staan in de handelswijze van criminele bendes". Zij stippen aan dat voormelde COI Focus van 15 juli 2019 spreekt van een aanhoudende cyclus van geweld waardoor El Salvador één van de meest gewelddadige landen ter wereld blijft. Door niet te motiveren waarom de richtlijnen van UNHCR op heden niet meer van toepassing zouden zijn gaat het CGVS volgens verzoekende partijen in tegen het beginsel van de rechtszekerheid.

Verzoekende partijen besluiten dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador een gegronde vrees voor vervolging door criminele bendes hebben en dat zij als vluchteling dienen te worden erkend.

3.1.2. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/4, § 2, b), en 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Verzoekende partijen betwisten de argumentatie van de adjunct-commissaris-generaal volgens dewelke er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin zullen worden vervolgd of een reëel risico zullen lopen te worden blootgesteld aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Zij verwijzen in dit verband naar de in hun eerste middel geciteerde bronnen, alsook naar de COI Focus van 9 januari 2020 gewijd aan de specifieke situatie van mensen die terugkeren naar El Salvador, waaruit zij citeren en citeren tevens uit het rapport “*Deported to Danger – United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*” van Human Rights Watch van 5 februari 2020. Zij betogen dat zij, als terugkeerders die al problemen ondervonden met één van de bendes, een zeer groot risico lopen voor hun fysieke integriteit en hun leven in geval van terugkeer naar El Salvador. Om die reden vragen zij in ondergeschikte orde dat hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

3.1.3. In een derde middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM.

Onder verwijzing naar de interpretatie van het begrip ‘gewapend conflict’ in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in het arrest *Diakité* van het Hof van Justitie van de Europese Unie, de omschrijving van de veiligheidssituatie in El Salvador in voormelde COI Focus van 15 juli 2019 en het feit dat het volgens UNHCR in voormelde *Guidelines* kan volstaan om op “*the wrong place wrong time*” te zijn of om de onzichtbare grenzen over te steken zonder het te beseffen om het slachtoffer te worden van geweld, betogen verzoekende partijen dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld en één van de hoogste moordcijfers ter wereld. Om die reden menen zij dat hen in ondergeschikte orde subsidiaire bescherming dient te worden toegekend.

3.2. De stukken

3.2.1. Als bijlage aan de verzoekschriften worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een ziekenhuisattest van 14 oktober 2019 betreffende M., de schoonbroer van verzoekster (stuk 3);
- “*Messenger*”-berichten tussen verzoekster en haar neef, A. S. C. A. (stuk 4);
- persartikels met betrekking tot verschillende verdwijningen in El Salvador in 2019 (stuk 5);
- persartikels met betrekking tot afpersing in El Salvador in 2019 (stuk 6).

3.2.2. Op 26 februari 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad in beide zaken een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020 en de COI Focus “*Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*” van 17 december 2020.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoekende partijen in hun eerste en tweede middel aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden en in hun derde middel aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van een ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te moeten koesteren, nu (i) er in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn veelal geen band aanwezig is met het Verdrag van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging en ook een band met dit Verdrag op basis van het behoren tot een sociale groep niet vanzelfsprekend is en de reden waarom bendeleden hem in 2013 en in de periode 2017 - september 2019 afpersten puur economisch van aard was, (ii) de door hem aangehaalde afpersingen door bendeleden en de gevolgen ervan niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een reëel risico op het lijden van ernstige schade uit af te leiden, (iii) wat betreft de problemen van verzoekster in de periode voorafgaand aan het vertrek van verzoekende partijen, verschillende elementen de geloofwaardigheid van hun nood aan internationale bescherming ernstig op de helling zetten, (iv) het loutere feit dat verzoeksters broer in april 2020 in België de vluchtelingenstatus werd toegekend hem niet automatisch recht geeft op een internationale beschermingsstatus, (v) de overige door hem aangehaalde problemen geen onmiddellijke link hebben met zijn concrete vluchtaanleiding in september 2019 en hieruit evenmin een vrees in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid, (vi) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (C) de door hem neergelegde documenten deze conclusies niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster zich beroept op dezelfde asielmotieven als verzoeker en dat het CGVS hem zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft omdat hij geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk kon maken, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoekende partijen de

motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De aangevoerde schending van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Als hoofdreden voor hun vertrek uit El Salvador halen verzoekende partijen een aantal problemen aan die zij met leden van de bende *Mara Salvatrucha* (MS) zouden hebben gekend sinds zij begin 2017 met elkaar gingen samenwonen in de wijk Reparto Valle Nuevo in de gemeente Soyapango. Zo zou verzoeker vanaf medio 2017 tot aan zijn vertrek in september 2019 wekelijks zijn afgeperst door bendeleden die zich in de buurt van zijn woning ophielden. Verzoekster zou tijdens haar verplaatsingen met de bus naar haar werk in Santa Tecla meermaals van haar spullen zijn beroofd en zou tevens op straat lastiggevallen zijn door bendeleden die seksistische en obscene opmerkingen maakten en erop zinspeelden haar te ontvoeren. Daarnaast maken verzoekende partijen melding van de ontvoering van een neef van verzoekster in mei 2018, waardoor zij sindsdien in angst zouden leven voor mogelijke repercussies gericht tegen hun familie. Naast deze problemen haalt verzoeker aan dat hij eind 2013 in San Felipa in Ilopango werd afgeperst voor driehonderd dollar door de bende *Mara 18*, waarop de politie hem en zijn familie zou hebben begeleid om van San Felipa te verhuizen naar Reparto Valle Nuevo, waar hij van 2014 tot aan zijn vertrek in 2019 op verschillende plaatsen zou hebben gewoond. In 2014 zou hij door bendeleden van MS benaderd zijn toen hij 's avonds met zijn motorfiets zijn woonzone binnenreed met de lichten aan. Zij zouden hem toen gewaarschuwd hebben dat hij voortaan met gedoofde lichten de wijk moest binnenrijden zodat zij wisten dat hij van de wijk was. In datzelfde jaar zou verzoeker te maken hebben gekregen met enkele corrupte politieagenten die hem tijdens een controle in zijn wijk voor twintig dollar afpersten. Eind 2017 zou verzoeker nog problemen gekregen hebben met twee collega's naar aanleiding van een nakende promotie. De twee collega's zouden bendeleden van *Mara 18* zijn geweest en verzoeker onder druk hebben gezet om niet te slagen voor zijn bevorderingsexamen. Verzoeker zou hierover gesproken hebben met zijn baas en beide collega's zouden korte tijd later na een beroepsfout zijn ontslagen. Verzoekende partijen stellen bij terugkeer naar hun land van herkomst te vrezen voor hun leven.

Ter ondersteuning van hun respectieve verzoeken om internationale bescherming legden verzoekende partijen tijdens de administratieve procedure hun identiteitskaarten, hun paspoorten, verzoeksters werkbadge, een persartikel over de ontvoering van verzoeksters neef, persartikels over het bendegegeweld in El Salvador en reservatiegegevens met betrekking tot hun vliegreis naar België neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoeker, stuk 5, map met 'documenten'; adm. doss. verzoekster, stuk 5, map met 'documenten'). De door verzoekende partijen neergelegde paspoorten, identiteitskaarten en vluchtgegevens hebben betrekking op hun nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn gegevens die *in casu* niet betwist worden, doch die geen verband houden met de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees. Verzoeksters werkbadge kan verzoeksters professionele activiteiten staven doch heeft evenmin betrekking op de door haar aangevoerde feiten. Uit het persartikel over de ontvoering van verzoeksters neef kan evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoekende partijen worden afgeleid. De algemene informatie over het bendegegeweld in El Salvador heeft geen betrekking op hun persoon of de persoonlijke vervolgingsfeiten die zij aanvoeren.

Het ziekenhuisattest dat verzoekende partijen bij hun verzoekschriften voegen en dat betrekking zou hebben op verzoeksters schoonbroer M. (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3) betreft geen origineel document maar een onduidelijke foto die bovendien niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en wordt dan ook niet in overweging genomen.

De bij de verzoekschriften gevoegde berichten die verzoekster via de berichtenapplicatie *Messenger* met haar neef zou hebben uitgewisseld (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 4) gaan evenmin gepaard met een voor eensluidend verklaarde vertaling en betreffen fotokopieën. Bovendien kan het loutere gegeven dat verzoekster met haar neef zou hebben gecommuniceerd via *Messenger* niet volstaan om te besluiten dat zij of verzoeker gevaar lopen omwille van wat haar neef zou zijn overkomen.

De bij de verzoekschriften gevoegde persartikels over verschillende verdwijningen en gevallen van afpersing die in 2019 in El Salvador zouden hebben plaatsgehad (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 5 en 6) gaan evenmin gepaard met een voor eensluidend verklaarde vertaling en hebben hoe dan ook geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen of de persoonlijke feiten die zij aanvoeren.

Gelet op het voorgaande, volstaan de in de loop van de administratieve procedure neergelegde en bij de verzoekschriften gevoegde documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het relaas van verzoekende partijen geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun relaas, in samenhang met de door hen voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Wat betreft de afpersingen waarmee verzoeker te maken zou hebben gehad van halverwege 2017 tot kort voor zijn vertrek, telkens hij moest passeren langs bendeleden die zich ophielden aan de ingang van de steeg waar hij woonde, is de Raad vooreerst van oordeel dat de geloofwaardigheid van deze feiten ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden in de verklaringen die verzoekende partijen hebben afgelegd over de gevraagde bedragen. Volgens verzoeker vroegen de bendeleden vanaf midden 2017 tot begin 2019 slechts één of enkele dollars, waarna ze op een keer twintig dollar zouden hebben gevraagd en daarna weer de gewoonlijke lagere bedragen (één tot vijf dollar), met uitzondering van speciale gelegenheden waarop tien of twintig dollar zou zijn gevraagd (adm. doss. verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-12). Volgens verzoekster vroegen ze in het begin drie dollar, maar verhoogden ze dat naar twintig dollar toen ze wisten dat verzoekende partijen een goede job, een auto en een motorfiets hadden. Vanaf dan zouden ze altijd twintig dollar hebben gevraagd (adm. doss. verzoekster, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4), wat niet strookt met voormelde verklaringen van verzoeker. Haar specifiek gevraagd voor welke bedragen verzoeker werd afgeperst tussen 23 augustus en hun vertrek op 25 september, antwoordde verzoekster dat hem in de laatste periode gevraagd werd twintig dollar te betalen maar soms ook drie of vier dollar (*ibid.*, p. 5). Dit strookt niet met verzoekers verklaringen volgens dewelke hem vanaf midden augustus 2019 geen geld meer werd gevraagd omdat hij vanaf dan thuis bleef en het huis enkel verliet als het nodig was (adm. doss. verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde verzoekster dat zij in de laatste periode niet meer ver buiten de kolonie kwamen en dat het daarom verminderd is, wat evenwel niet verklaart waarom de bendeleden volgens verzoeker in die periode geen geld eisten (adm. doss. verzoekster, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13).

Ten overvloede stelt de Raad, daargelaten de vraag of aan de door verzoekende partijen aangehaalde afpersing door bendeleden in hun woonzone geloof kan worden gehecht en of dit element betrekking heeft op één van de criteria van het Verdrag van Genève, in navolging van de adjunct-commissaris-generaal vast dat deze feiten hoe dan ook onvoldoende zwaarwichtig zijn om als daden van vervolging dan wel onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in aanmerking te worden genomen. De adjunct-commissaris-generaal zet hierover in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende uiteen in hoofde van verzoeker:

“U gaf tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS aan dat u enkele maanden na uw aankomst in steeg 7 in Reparto Valle Neuvo werd afgeperst toen ze wisten dat u en uw vriendin over financiële middelen beschikten. De bendeleden eisten aanvankelijk 1 tot 5 dollar als u hen passeerde. Later kwam het voor dat zij u 10 of 20 dollar aftrosgelden. Hoewel de eis tot betalingen gepaard ging met bedreigingen, moet er worden vastgesteld dat u telkens inging op hun vraag en u hiermee, zoals blijkt uit uw verklaringen, gedurende meer dan 2,5 jaar verdere problemen met de maras kon verhinderen (CGVS, p.3; p.10-11).

Met betrekking tot de gevolgen voor de afpersingen op jullie levensomstandigheden blijkt bovendien uit uw verklaringen dat jullie de lening op de woning zondermeer konden blijven afbetalen en dit tot aan jullie vertrek uit El Salvador (CGVS, p.5). Bovendien was het voor jullie financieel haalbaar om in de periode van de afpersingen nog een auto aan te schaffen zodat uw vriendin het openbaar vervoer zoveel mogelijk kon vermijden (CGVS, p.18).

U diende op geen enkel moment geld te lenen om tegemoet te komen aan de eisen van de bendeleden. Nergens uit jullie verklaringen over jullie persoonlijke situatie blijkt dan ook dat jullie in een situatie van extreme armoede zijn beland, of bij terugkeer, zouden belanden waardoor jullie onmogelijk kunnen of

zouden kunnen, voorzien in jullie elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting (CGVS, p.5 en p.18 + CGVS vriendin, p.12).

Volledigheidshalve dient in dit verband te worden aangestipt dat u op geen enkel ogenblik geprobeerd heeft om de afpersingen met plaatselijke bendeleden in uw woonzone te ontlopen door uw elders te vestigen, wat de geloofwaardigheid van de ernst van de problemen en de impact op uw leven en dat van uw vriendin verder ondermijnt (CGVS, p.17)."

Met hun verwijzing in het eerste middel naar algemene informatie waaruit blijkt dat er voor personen die zich tegen de bendes verzetten, bijvoorbeeld door te weigeren om te betalen wanneer ze afgeperst worden, een reëel risico bestaat om te worden vermoord en hun betoog dat verzoeker geen andere keuze had dan iedere keer te betalen, weerleggen verzoekende partijen geenszins de pertinente overwegingen dat (i) zij zich geen verdere problemen met de bendeleden op de hals hebben gehaald nu verzoeker telkens zou zijn ingegaan op de vraag tot betaling en dat (ii) uit hun verklaringen niet blijkt dat zij daardoor in een situatie van extreme armoede zijn beland of bij terugkeer zouden kunnen belanden waardoor zij onmogelijk konden of zouden kunnen voorzien in hun elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

In zoverre zij in het eerste middel in het algemeen betogen dat het voor Salvadoranen ondenkbaar is om afpersing of enige andere vorm van vervolging met anderen te bespreken of het probleem te ontlopen door zich elders te vestigen, aangezien de bendeleden dit strikt zouden verbieden en "de verantwoordelijken voor belediging aan hun autoriteit" zouden vermoorden als ze erachter komen, maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zulks in de door hen beschreven specifieke omstandigheden het geval is. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker door de bendeleden om één of enkele dollars werd gevraagd om te mogen passeren op momenten dat ze hem tegenkwamen bij het binnengaan of verlaten van zijn woonwijk. Een keer, begin 2019, zouden de bendeleden twintig dollar gevraagd hebben om aan een kompaan in de cel te geven en ermee gedreigd hebben verzoekers auto te beschadigen indien hij zou weigeren. Vervolgens zouden de bendeleden opnieuw het gebruikelijke lagere bedrag hebben gevraagd, behalve op speciale gelegenheden, toen ze tien of twintig dollar vroegen (adm. doss. verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11). Verzoeker stelde verder niet te weten of andere bewoners ook geld moesten betalen om te mogen passeren, maar vroeg zich af waarom de bendeleden dat niet aan andere personen zouden vragen, aangezien ze kijken wie er middelen, een huis of een auto heeft en zo bepalen aan wie ze geld vragen (*ibid.*, p. 12). Daargelaten de hoger aangestipte tegenstrijdigheden in hun verklaringen, hebben zowel verzoeker als verzoekster bovendien aangegeven dat zij in de laatste periode voor hun vertrek hun huis zo min mogelijk probeerden te verlaten om te vermijden dat ze zouden worden gezien door de bendeleden en zouden moeten betalen. Dit kan verklaren waarom zij in die periode niet of althans minder werden afgeperst en duidt erop dat het mogelijk was de afpersing te ontlopen door eenvoudigweg niet meer langs de bendeleden te passeren. De Raad is dan ook van oordeel dat *in casu* geen sprake is van systematische afpersing en dat verzoekers situatie moet worden onderscheiden van gevallen van afpersing waarbij van betrokkene wordt verwacht dat hij of zij op gezette tijdstippen een bepaalde geldsom overmaakt aan de bende in ruil voor bescherming. Zelfs zou worden aangenomen dat verzoeker gedurende verschillende jaren werd afgeperst door bendeleden die hij passeerde, is het in de gegeven omstandigheden niet aannemelijk dat de bendeleden achter hem aan zouden komen omwille van het loutere feit dat hij niet meer passeert in de straat waar zij zich ophouden, wat steeds de aanleiding zou zijn geweest om van hem geld te eisen.

Waar de adjunct-commissaris-generaal zich in de bestreden beslissingen beperkt tot een beoordeling van het risico op basis van de reeds ondergane afpersing, is de Raad van oordeel dat er *in casu* geen ernstige en concrete aanwijzingen zijn dat de aard of de omvang van het risico bij terugkeer naar El Salvador zouden gewijzigd zijn. Gelet op wat hoger is uiteengezet kan er immers niet van worden uitgegaan dat verzoeker de bende heeft getrotseerd door zijn land van herkomst te verlaten en zich onvindbaar te maken voor verdere afpersing, zodat niet moet worden nagegaan of de risico's die verzoekende partijen omwille van de door hen voorgehouden reeds ondergane afpersing lopen bij terugkeer geëvolueerd zouden kunnen zijn.

Wat betreft de seksueel getinte opmerkingen die verzoekster naar haar hoofd geslingerd zou hebben gekregen door bendeleden in haar buurt, is de Raad van oordeel dat deze feiten, hoe betreurenswaardig ook, onvoldoende ernstig zijn om als daden van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève in aanmerking te worden genomen. Wat betreft de zinspelingen van de bendeleden dat zij verzoekster zouden ontvoeren, blijkt uit de verklaringen van verzoekende partijen niet dat deze verder gingen dan loutere woorden of dat de bendeleden ooit gepoogd zouden hebben de daad bij het woord

te voegen (adm. doss. verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 en 11; adm. doss. verzoekster, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2 en 8). De verwijzing in dit verband naar voormelde *Guidelines* van UNHCR waaruit zou blijken dat dergelijke bedreigingen op zich al een zeer groot en soms zelfs fataal gevaar vormen voor Salvadoraanse vrouwen, is derhalve niet dienstig.

In zoverre verzoekster haar vrees om te worden ontvoerd linkt aan de ontvoering van haar neef in mei 2018, merkt de Raad op dat de adjunct-commissaris-generaal in hoofde van verzoeker in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt overweegt:

“Aangaande de ontvoering van een familielid (in dit geval de neef van uw vriendin) en de in dit verband door jullie aangehaalde vrees, dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat uw vriendin uitdrukkelijk verklaarde dat zijzelf -in tegenstelling tot haar broer C. N. C. J. (...) die in El Salvador nauw contact had met desbetreffende neef en ten gevolge deze ontvoering in El Salvador concrete problemen zou hebben ondervonden waarvoor hij het land moest verlaten- hierdoor geen problemen heeft gekend (CGVS vriendin, p.10-11; p.14). In dit verband dient tevens te worden aangestipt dat uw vriendin in dit verband verklaarde dat haar moeder, haar zus en schoonbroer die nog steeds in Ciudad Delgado verblijven, thans evenmin problemen ondervinden (CGVS vriendin, p.13). Noch u, noch uw vriendin maakten aan de hand van concrete elementen aannemelijk thans in El Salvador omwille van de ontvoering van een familielid door maras geviseerd te worden.”

Zoals hoger reeds werd aangestipt, kan uit het loutere feit dat verzoekster en haar neef berichten hebben uitgewisseld via *Messenger* niet worden afgeleid dat zij een gegronde vrees koestert dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van wat haar neef zou zijn overkomen, temeer daar zij verklaard heeft voor haar vertrek persoonlijk geen problemen te hebben gekend als gevolg van de ontvoering van haar neef, wat door verzoekende partijen niet wordt betwist. Wat betreft de dreigtelefoons die zij zou hebben ontvangen, beperkt verzoekster zich tot loutere beweringen waaruit bovendien niet concreet kan worden afgeleid dat deze iets te maken hadden met de ontvoering van haar neef (adm. doss. verzoekster, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Het kan verder niet overtuigen dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op 7 september 2020 *“niet heeft mogen uitleggen (...) dat haar schoonbroer M. (...) in oktober 2019 werd aangevallen”*. Verzoekster concretiseert op geen enkele wijze, noch blijkt uit de notities van haar persoonlijk onderhoud, dat zij niet de kans zou hebben gehad om dit element te vermelden. Verzoeksters toevoegingen hierover aan het feitenrelaas zijn derhalve *post factum*, waardoor hier geen geloof aan wordt gehecht. Hoger is reeds gewezen op de gebrekkige bewijswaarde van het ziekenhuisattest dat verzoekende partijen ter staving van dit element voegen (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3).

Wat betreft de berovingen waarvan verzoekster herhaaldelijk het slachtoffer zou zijn geweest, merkt de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker (onder meer) op pertinente wijze op dat *“uit het loutere feit dat uw vriendin in El Salvador meermaals het toevallige slachtoffer werd van diefstal op het openbaar vervoer geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid (CGVS vriendin, p.7). Het gegeven dat niet kan worden uitgesloten dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van criminelen is bovendien niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen. Zo blijkt uit de verklaringen afgelegd door uw vriendin dat deze incidenten over 2,5 jaar verspreid werden, dat het telkens om geïsoleerde incidenten ging die zich op verschillende plaatsen afspeelden en dat zij na elke gebeurtenis de draad van het leven weer opnam (CGVS vriendin, p.6-8) wat haaks staat op haar verklaringen een vrees voor haar leven te hebben gekoesterd.”*

Bovenstaande concrete en pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier van verzoekster, worden in de beide verzoekschriften onverlet gelaten.

Met betrekking tot de nood aan bescherming die verzoekende partijen zouden hebben gevoeld omwille van voormelde diefstallen alsook de andere problemen die zij in El Salvador de laatste jaren voor hun vertrek zouden hebben gekend, overweegt de adjunct-commissaris-generaal verder in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt in hoofde van verzoeker:

“In dit verband dient bovendien te worden opgemerkt dat u en uw vriendin bijna 3 jaar (begin 2017 tot 25/09/2019) in pasaje 7 in Reparto Valle Nuevo zijn blijven wonen (CGVS, p. 5). Indien jullie effectief, zoals jullie beweerden, voor jullie leven zouden hebben moeten vrezen zou men toch verwachten dat men zo snel mogelijk probeert te vertrekken en op z'n minst alle mogelijke pistes zou onderzoeken om de problemen waarmee jullie te kampen kregen en waarvoor jullie een vrees koesterden te ontlopen en zo snel mogelijk het land verlaten.

Dat jullie nog ongeveer 2,5 jaar op dezelfde plek zijn blijven wonen zet de geloofwaardigheid van de ernst van de door jullie aangehaalde problemen en de angst waarin jullie verklaarden te hebben geleefd zeer ernstig op de helling. Op de vraag waarom u niet eerder bij vrienden, familieleden of elders bent gaan wonen haalde u aan dat jullie in de woning van uw moeder geen privacy hadden omdat het klein was; u bij vrienden slechts voor enkele dagen kon verblijven en bij een verhuis naar een andere zone verder zou hebben moeten afbetalen voor een woning waarin u niet meer verbleef, met extra kosten voor huurgeld tot gevolg wat financieel niet haalbaar zou zijn geweest (CGVS, p.17). Ook uw vriendin bracht in deze praktische redenen naar voor waarom jullie in de wijk zijn blijven wonen en/of niet eerder El Salvador verlieten (CGVS, vriendin, p.14). Uw houding en deze van uw vriendin getuigt allerminst van het feit als zouden jullie een vrees voor jullie leven hebben moeten koesteren."

Waar verzoekende partijen in het eerste middel betogen dat het voor hen niet mogelijk was om binnen El Salvador te ontsnappen aan hun problemen omwille van de blijvende dreiging van de bendeleden, die immers overal aanwezig zijn, stroken hun motieven niet met de louter praktische redenen die zij tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS hebben aangehaald en die omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde pertinente reden niet doen blijken van een daadwerkelijke vrees. Verder maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat het voor hen niet mogelijk zou zijn geweest om vóór augustus 2019 hun vertrek uit El Salvador te regelen door een gebrek aan financiële middelen. Dat verzoekster pas in 2019 in het kader van een opleiding op haar werk voor het eerst zou hebben vernomen dat het voor werknemers met minstens zes jaar anciënniteit mogelijk is om bij ontslag een ontslagvergoeding te krijgen, dat zij en verzoeker omstreeks augustus 2019 aan die voorwaarde voldeden en dat zij dan ook zo snel mogelijk besloten ontslag te nemen om het land te verlaten met het geld van hun ontslagvergoeding, zijn loutere beweringen die niet kunnen overtuigen.

De geloofwaardigheid van de nood aan internationale bescherming die verzoekende partijen omwille van de door hen aangehaalde problemen zouden hebben gevoeld wordt verder in ernstige mate ondermijnd door de vaststelling dat zij na aankomst in België op 26 september 2019 nog ongeveer anderhalve maand hebben gewacht om internationale bescherming aan te vragen. Hierover motiveert de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker terecht als volgt: *"Van iemand die zijn land ontvlucht op zoek naar bescherming kan verwacht worden dat hij die bescherming ook onmiddellijk vraagt bij aankomst in Europa en dus meteen een verzoek om internationale bescherming indient. Temeer daar uit uw verklaringen en deze afgelegd door uw vriendin blijkt dat jullie kennis hadden van het verloop van de asielpcedure via uw schoonbroer in België. Jullie verklaringen in dit verband als zouden jullie niet direct een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend omdat jullie in België eerst een privéwoning wilden vinden waar jullie samen met uw schoonbroer konden verblijven wijst er allerminst op dat jullie internationale bescherming dringend noodzakelijk achtten (CGVS, p.17+ CGVS vriendin, p.11)."*

Verzoekende partijen voeren in het eerste middel louter *post factum* aan dat zij bij aankomst in België de (verkeerde) informatie zouden hebben gekregen dat zij, indien zij hun verzoek om internationale bescherming onmiddellijk zouden indienen, zouden worden gescheiden en naar verschillende opvangcentra zouden worden gestuurd voor de duur van de behandeling van hun aanvraag aangezien zij niet wettelijk getrouwd waren. De loutere bezorgdheid samen te kunnen blijven voor de duur van hun procedure is hoe dan ook niet afdoende ter verklaring of verschoning van het feit dat verzoekende partijen gewacht hebben om hun verzoek in te dienen, indien zij daadwerkelijk een dringende nood aan bescherming voelden.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen onverlet laten waar de adjunct-commissaris-generaal in hoofde van verzoeker als volgt overweegt:

"Voor wat betreft de overige door u aangehaalde problemen tenslotte, namelijk het feit dat u in 2014 door maras van MS werd tegengehouden omdat u hun regels niet respecteerde, het probleem dat u in 2014 kende met enkele corrupte politieagenten en het incident eind 2017 met twee jaloerse collega's op uw werk, dient te worden opgemerkt dat deze problemen geen onmiddellijke link hebben met uw concrete vluchtaanleiding in september 2019 en hieruit evenmin een vrees in de zin van de Conventie of een reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid."

Deze overwegingen vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Nu verzoekende partijen in gebreke blijven aan te tonen dat zij een daadwerkelijke nood aan bescherming hebben omwille van de door hen aangehaalde problemen met bendeleden van MS in El Salvador, is hun betoog in het eerste middel met betrekking tot de eventuele link tussen deze

problemen en het Verdrag van Genève alsook de verwijzing naar de erkenningsgraad van Salvadoranen in 2018 niet dienstig. De Raad benadrukt in dit verband dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden beoordeeld rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek. Voor zover verzoekende partijen in het eerste middel betogen dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om hun burgers effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door criminele bendes, wijst de Raad erop dat vermits zij geen daadwerkelijke nood aan bescherming aantonen, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

Voorts betwisten verzoekende partijen in hun tweede middel de argumentatie van de adjunct-commissaris-generaal dat er geen elementen zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland in geval van terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin zullen worden vervolgd dan wel blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade. De Raad is evenwel van oordeel dat op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt bijgebracht niet kan worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging. Zoals hierboven uiteengezet, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij naar aanleiding van de door hen aangehaalde feiten en gebeurtenissen actueel enige persoonlijke vrees voor vervolging dienen te hebben bij terugkeer naar El Salvador. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zullen ondervinden. Voor het overige beperken verzoekende partijen zich in hun verzoekschriften tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zouden worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het rapport van Human Rights Watch waarnaar zij verwijzen gaat overigens in het bijzonder over personen die terugkeerden uit de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid. Verzoekende partijen tonen allerm minst aan dat zij behoren tot groepen terugkeerders met een specifiek profiel. Het verblijf van verzoekende partijen in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Overigens hebben verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico. De Raad betwist verder niet dat verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen, besluit de Raad dat zij nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, §§ 1, 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrenge n op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

3.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter

staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen in gebreke blijven een daadwerkelijke nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

3.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.4.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.7. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de adjunct-commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissingen een correcte toepassing heeft gemaakt van de artikelen 48/3 en 48/4. Zij heeft hierbij nergens aangegeven dat de richtlijnen van UNHCR op heden niet meer van toepassing zouden zijn en verwijst hier zelfs uitdrukkelijk naar en diende dan ook allerminst te motiveren waarom de richtlijnen van UNHCR op heden niet meer van toepassing zouden zijn. Verzoekende partijen maken een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk.

3.3.8. Waar verzoekende partijen ten uiterst subsidiaire titel vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van de beroepen ten laste te leggen van verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van de beroepen, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN